

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Ocak 2024
Sayı: 297

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşçi sınıfına asgari yaşamı hak görenler, patronların çıkarlarının sözcüsüdür

Yeni yılın asgari ücretini belirlemek üzere yapılan toplantılar, meclisteki yeni bütçe görüşmelerinin bile önüne geçerek çok önemli gündem oldu. İşçi sınıfını güya Türk-İş sendikası temsil ediyor. Oysa asgari ücretlilerin hiç biri, sendika üyesi değil. Üstelik kendilerini Türk-İş'in temsil etmesi, işçilerin talebi ya da kararı değil. Patronlar, kendi belirledikleri şekilde temsil ediliyor ama işçiler değil. Bu durum bile asgari ücret pazarlığının göstermelik olduğunu anlatıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Pazarlık gibi ince hesaplamalar da göstermelik. Yıllardır, ne enflasyon, ne yaşam maliyeti, ne de kurulun aldığı karar uygulanıyor. Erdoğan, seçimlere göre bir rakam belirliyor. Partisinin azalan oyları nedeniyle seçim olmasından ötürü, asgari ücreti yıl içinde iki kez, tahminlerin üzerinde arttırdı. Erdoğan, yeni yılda ikinci artışın önünü şimdiden kapatsa da, asgari ücretliler, bahardaki belediye seçimi nedeniyle, benzeri bir artış bekliyor.

Asgari ücret 1980 ve 1990'lar boyunca 250 dolar civarında tutuldu. 2000'lerin ilk yarısından sonra, AKP iktidarları boyunca yavaş yavaş yükseldi, 400 dolara kadar çıktı. Buna rağmen işçi sınıfının satın alma gücü, çok az arttı. Çünkü lira, dolar karşısında gerçek değerinin üstünde tutuldu ama fiyatlar, öyle değildi. Artışın önemli kısmı, vergiden vazgeçme, pirim desteği benzeri uygulamalarla, patronların cebinden değil, devletin kasasından çıktı.

Asgari ücret, sendikalı ve sözleşmeli küçük bir azınlık dışında kalifiye işçiler haricinde genel ücret haline getirildi. Hatta devletin verdiği ücret, resmi işlemlerin, desteklerin ölçüsü oldu. Artık işçi sınıfının, ücretli çalışanların yarısı asgari ücretli, kalanların bir kısmı da asgari ücretin çok az üstünde veya yasak olmasına rağmen altında ücret alıyor.

Asgari ücret, işçi sınıfı için olduğu kadar, patronlar için de çok önemli. Patronların, işyerine sendika örgütlemeye çalışan ya da sendika değiştirmek isteyen işçilere şiddetle tepki göstermesi, hemen işten çıkarması boşuna değil. Asgari ücret varken, bir lira fazla vermek istemiyorlar.

Patronlar, asgari ücret artışını, mallarına zam yaparak geri alıyor. Ancak sürekli olarak, enflasyonun nedeni olarak işçi sınıfının ücret zammı gösteriliyor. Birçok işçi, bu yalanlardan etkilenip, ücret zammı değil, fiyat artışının durmasını istiyor. Fiyat artışının durmasının yolu, ücretlerin gerçek enflasyon oranında artmasıdır. Ancak böyle olursa patronlar, mallarına zam yaparak kârın artmayacağını görürse fiyat zammından vazgeçer. Aksi durumda patronlar, maliyet içinde oranı aynı kalsa bile ücret artışını maliyet artışına gerekçe göstererek, zam yapmaya devam edecek. İşçiler yeni asgari ücreti, şubat başında alacak ama patronlar daha belli olmadan, asgari ücret artmış gibi her şeye zam yaptılar.

Asgari ücret ne kadar arttırılırsa arttırılsın, dolar karşılığı ne olursa olsun, işçi sınıfının yaşam koşulları gerileyecek. Tam bu dönemde, ekonomide pembe tabloların çizilmesi, bol para olduğundan, enflasyonun düşeceğinden bahsedilmesi, boşuna değil. Her zamanki gibi yarını gösterip bu günü çalacaklar; yarın geldiğinde yine çalıp yarını gösterecekler. Sürekli artan fiyatlar, her ay kabaran faturalar nedeniyle, işçilerin aylık ücretiyle bir aylık geçimini düzenlemesi mümkün olmuyor.

Geçiminin kalıcı olarak garantilenmesi, işçi sınıfının en temel hakkı. Fabrikalarda, madenlerde, hastanelerde, inşaatlarda çalışan her şeyi var eden işçiler, neden sürekli geçim derdinde olsun? Patronlar, yıllar içinde ne kadar güçlendi, dünyaya açıldı, kasaları tıka basa dolu. Durumu iyi görüp iktidarı aynen devam ettiriyorlar. İşçiler neden geçim derdinde, neden asgari ücret, asgari yaşam layık görülüyor?

İşçi sınıfının kendini güvende hissetmeden, hep ucu ucuna veya hep geçim derdi çekerek yaşaması, ekonomideki şu veya bu sorundan, az ileride çözülecek, geçici bir durumdan kaynaklanmıyor. Aksine patronların kâr düzenlerini korumak ve sürdürmek için oluşturdukları; bilinçli ve planlı uyguladıkları bir siyasetin sonucu olarak gerçekleşiyor. Siyasetçiler, sendikacılar, medya uzmanları, hep bu siyasetin savunucularıdır. İşçi sınıfı gerçeklerin farkına varmalı, kendi çıkarlarını savunmalıdır. (28.12.23)

Emekçinin Gündemi

Metal işçilerinin sözleşmesi... Mücadele sürüyor

150 binden fazla metal işçisini ilgilendiren Grup Toplu İş Sözleşmesi kapsamında Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS), işçi sendikalarına yeni bir teklifte bulundu. Birleşik Metal-İş, Türk Metal, MESS'in 1 Eylül 2023'ten itibaren geçerli olmak üzere saat ücretlerine ilk 6 ay için daha önce yaptığı yüzde 35 zam teklifini yüzde 50'ye ve sosyal haklara ilk yıl için daha önce yaptığı yüzde 65'lik zam teklifini ise yüzde 85'e çıkardığı teklifi reddetti. Özçelik-İş'ten ise bir açıklama gelmedi.

Birgün gazetesinin aktardığına göre Birleşik Metal-İş yaptığı açıklamada, « Bu teklif metal işçilerinin sefalet ücretiyle çalışmaya devam etmesi demektir. Kabul edilebilir yeni bir teklif olmaması halinde bu teklifin

anlamı metal işçilerini greve davet etmektir. Metal işçileri her türlü mücadeleye hazırdır ve haklarını alana kadar mücadelelerine kararlılıkla devam edeceklerdir. » ifadesini kullandı.

Türk Metal ise : «Heyetimiz gerek kazanılmış haklarımızı geriye götürmek isteyen işveren talepleri, gerekse yapılan zam tekliflerinin kabul edilemez olması sebebiyle, görüşmeyi sonlandırarak masadan kalkmıştır.» biçiminde açıklamada bulundu.

Birleşik Metal-İş şunları ekledi : «İşçilerin büyük bir zorluk içinde yaşadığı, mallara yeniden ardı ardına zam yapıldığı bir dönemde, bu zam teklifi ile ortaya çıkacak ücretlerle yaşamak, en temel ihtiyaçları karşılamak mümkün değil. Greve sayılı günler kala MESS'in vermiş

olduğu yeni ücret zammı teklifi işçiyle alay etmektir. Arabulucu teklifi bugün sona ermektedir. Arabulucunun raporunu Çalışma Bakanlığı'na vermesinin ardından, Bakanlık arabulucu raporunu sendikamıza gönderecek ve raporun Sendikamıza ulaşması ile birlikte grev aşamasına geçilmiş olunacak.»... «Mücadelemiz kesintisiz sürüyor. Eylemlerimizi bir yandan işyerlerinde diğer yandan da kent meydanlarında sürdürüyoruz. Yeni yılın ilk günlerinde çeşitli illerin alanlarında meydanlarında metal işçileriyle buluşup taleplerimizi dile getirmeye devam edeceğiz.»

Lafta işçi sendikası, sarı sendika Türk-İş bile, MESS patronlarının tavrının kabul edilemez olduğunu söylüyor. DİSK ise daha keskin laflar ederek durumu idare etmeye çalışıyor. Halbuki bu şartlarda işçilerin haklarını nasıl elde edebileceği biliniyor. 2015 yılındaki metal işkolu grevleri bunun canlı bir örneğidir.

30 Aralık 2023

Farklı işyerlerindeki güncel işçi mücadeleleri

Birgün gazetesinin aktardığına göre ise: Sakarya'daki Burda Bebek, İzmir Bergama'daki Agrobay Seracılık ile Yalova'daki Gemak Tersnesin'de çalışan

«İşveren içeride baskı uyguluyor. Bir anda işten atıldık. O kodu hiçbirimiz hak etmedik. Sadece sendikal olduğumuz için atıldık, içeride hiç kimseyle problem yaşamadık. Destek olanı atarız diye göz dağı veriyorlar. En son toplantıda, «eğer eylem olursa atarız» diye tehdit ettiler. İçeride sendikal arkadaşlarımız var, ama onların kim olduğundan emin değiller. İşçileri bir kenara çekip, ya da odaya çağırıp sendikal olup olmadıklarını öğrenmeye çalışıyorlar. E-Devlet'lerine bile girebiliyorlar.»

Bu örnekler, ulaşılabildiği bilgide elde edilebilen mücadelelerdir. Genel bir hoşnutsuzluğun hakim olduğu bu ortamda, mutlaka başka küçük ve orta boy işyerlerinde de tepkiler ve mücadeleler vardır. Devrimcilerin görevi bu hoşnutsuzluk ve mücadeleleri birleştirip, güçlendirmektir.

30 12 2023

Özak Tekstil İşçileri

İşçi sınıfı, basına çok yansımaya bile, tüm zor şartlara rağmen ülkenin farklı yerlerinde üretimden gelen gücünü kullanarak kendini savunmaya çalışıyor. Bu mücadelelerin bazılarını aşağıda aktarmaya çalışacağız.

Urfa'daki Özak Tekstil İşçilerinin mücadelesi, bir ayı geçmiş bulunuyor (detaylı bilgi için *Sınıf Mücadelesi*'nin Aralık ayı sayısına bakınız). Özak Tekstil İşçileri, sendika seçme haklarının ellerinden alınmasına, mobbinge, tacize, baskıya ve ayrımcılığa karşı direniyorlar. Direniş sürecinde, işçilere yönelik defalarca jandarma müdahalesi yapıldı ve 150'den fazla işçi gözaltına alındı. Tüm bu baskılara rağmen Özak işçileri yılmadan mücadelelerini sürdürüyorlar.

emekçiler 2 aydır ödenmeyen ücretlerini istiyorlar...

Sakarya'daki Burda Bebek Ürünleri Sanayi ve Ticaret AŞ'den, sendikal oldukları için «Kod 19» ile işten atılan ve tazminat hakları ellerinden alınan 9 kadın işçinin başlattığı direniş 33'üncü gününe ulaştı... Grevci işçi kadınlardan biri şunları söylüyor :

Bebek Ürünleri Sanayi İşçileri

Yeni bir hayal kırıklığı daha : ASGARI ÜCRET

Asgari ücret belirlendi, yeni ücret 17 bin iki lira on iki kuruş (17.002,12 TL) olarak açıklandı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan, 1 Ocak 2024'ten itibaren yeni yılda geçerli olacak asgari ücreti 17 bin 2 lira olarak açıkladı. İşçilere yasal olarak ödenebilecek minimum ücret, en düşük maaş tutarı olan asgari ücret brüt 20.002,50 TL.

almaya devam edecektir. Türkiye Yüzyılı, emekçisinin, üretenin, işverenin ve yatırımcısının el ele verdiği birlik ve beraberlik ruhu içerisinde kararlı adımlarla ilerlemeye devam edecektir.»

Bu tabii ki günlük güneşlik bir havayı yansıtan resmi bir açıklama, yan, madalyonun bir yüzü. Madalyonun diğer, gerçekliği yansıtan yüzüne gelince, durum hiç de iç açıcı değil, hatta oldukça da

Buna göre 17 bin lira ancak ucu ucuna açlık sınırına ulaşıyor. Sonuçta iki çocuklu 4 kişilik bir ailenin bu ücretle geçinmesi olanaksız, kaldı ki, kiralar, toplu taşıma ücretleri, yiyecek içecek fiyatlarındaki artışlar gözönünde bulundurulduğunda bekar bir kişinin bile, tek başına bu ücretle yaşamını sürdürebilmesi imkansız. Yoksulluk sınırının 47 bin lira olduğu koşullarda ise 4 kişilik bir ailenin normal bir biçimde geçinebilmesi için ailede en az 3 kişinin asgari ücretle çalışması gerekiyor. Yani mevcut iktidar dur durak bilmeden zenginleşirken, emeğiyle geçinen kitleleri, açlık ve yoksulluk sınırında yaşamak zorunda bırakıyor. Enflasyon konusunda hiçbir şey yapamayan ve onu frenleyemeyen bu iktidarın yönetiminde, gelecek yılda da aynı şeylerin yaşanacağı, enflasyonun, dolar gibi döviz fiyatlarının, kiraların artacağı, zamların birbirini izleyeceği, dolayısıyla da açıklanan bu asgari ücretin daha yılın ilk ayında hiçbir işe yaramıyacağı açık ve kesin bir olgu. Aslında sadece asgari ücretin değil, bütün ücretlerin «Eşel Mobil» sistemine göre yeniden belirlenmeleri, yani çalışanların gelirlerinin, hayat pahalılığı karşısında korunmaları amacıyla fiyat artışlarıyla doğru orantılı olarak artırılması, diğer bir deyişle geçmiş dönem enflasyon oranlarına göre ücretlere otomatik olarak zam yapılması gerekiyor.

AR	NET (TL)	BRÜT (TL)
2020	2.324,71	2.943
2021	2.825,90	3.577,50
2022 (1 Ocak-30 Haziran)	4.253,40	5.004
2022 (1 Temmuz-31 Aralık)	5.500,35	6.471
2023 (1 Ocak-30 Haziran)	8.506,80	10.008
2023 (1 Temmuz-31 Aralık)	11,402.32	13,414.50
2024 (1 Ocak)	17002	20.002,50

Işıkhan, yeni asgari ücretle ilgili şu bilgileri paylaştı :

«Temmuz ayında net asgari ücret devletimiz tarafından verilen 500 lira asgari ücret desteği ile birlikte 11 bin 402 lira olmuştu. Şimdi de 700 lirası asgari ücret desteği olmak üzere 1 Ocak 2024'ten itibaren geçerli olacak net asgari ücreti, 17 bin 2 lira olarak belirlemiş bulunuyoruz. Ülkemize ve milletimize hayırlı olsun inşallah. Bu rakamla net asgari ücrete, önceki döneme göre yüzde 49, önceki yıla göre ise kümülatif olarak yüzde 100 oranında artış yapılmış bulunmaktadır. Yeni miktar ile çalışanlarımızı enflasyona ezdirmeme sözümüzü bir kez daha yerine getirmiş olmanın memnuniyeti içerisindeyiz. Devletimiz, tüm kurum ve kuruluşlarıyla işçisinin, işverenin ve tüm vatandaşlarının yanında yer

karamsar. Sanki büyük bir iş kotarıyormuş gibi iki defa toplanan, ilk toplantının sonunda açıklamada bulunmayan komisyon, ikinci toplantıdan sonra bu açıklamayı yapabildi, gelecek yıl asgari ücretin yıl sonuna kadar aynı kalacağını, yıl ortasında ikinci bir ayarlama yapılmayacağı da eklendi. Ama sonuç, kendilerinden başka hiç kimseyi, özellikle de şu anda asgari ücretle geçinen ve de gelecekte geçinmeye başlayacak olan emekçileri ve ailelerini hiç memnun etmedi, hatta büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü belirlenen bu ücret milyonlarca insanı açlık sınırında yaşamaya zorluyor.

Hatırlıyalım : Birleşik Kamu-İş Konfederasyonu'nun aralık ayı araştırma raporuna göre, açlık sınırı 16 bin 483 lira, yoksulluk sınırı ise 47 bin lira olarak belirtildi.

Siyasetin Gündemi

Skandal sürüyor.. Anayasa hala ihlal ediliyor.. Can Atalay serbest bırakılmıyor !

Anayasa Mahkemesi (AYM) Genel Kurulu, Gezi davası tutuklusunu Türkiye İşçi Partisi (TİP) Hatay Milletvekili Şerafettin Can Atalay hakkındaki ikinci ihlal başvurusunu görüştü. Kurul, 21 Aralık 2023'de oy çokluğuyla hak ihlali kararı verdi. Karara ilgili olarak, «Anayasa'nın 67. Maddesinde güvence altına alınan seçilme ve siyasi faaliyette bulunma hakkı ile 19. Maddesinde güvence altına alınan kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının 3 karşı oy ve oy çokluğu ile ihlal edildiğine karar verilmiştir» ifadeleri kullanıldı.

AYM, ilk ihlal kararını 5'e karşı 9 oyla almıştı. İkinci ihlal kararında ise bu sayı 3'e karşı 11 oldu. Karara İrfan Fidan, Muhterem İnce ve Muammer Topal muhalefet etti.

Bu kararın ardından İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi dosyanın yine Yargıtay'a gönderilmesine karar verdi. 28 Aralık 2023 tarihinde, «Canla başla direneceğiz», «Gezi onurdur yargılanamaz», «Hatay halkı vekilini istiyor »

«AKP yargıda yenilecek» sloganları arasında bir basın açıklaması yapıldı. Bu açıklama şöyle : « Bu gün Can Atalay'ın esaretinin 228. günü. Anayasa Mahkemesi, 21 Aralık'ta, Can Atalay'ın başvurusu hakkında, seçme, seçilme ve siyasi faaliyette bulunma hakkı ve kişi hürriyeti ve güvenliği hakkıyla, Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkının ihlal edildiğine ve tahliye edilmesine karar verdi. Bu hükmün gerekçeli kararını İstanbul 13. ağır ceza mahkemesine iletti. Bu mahkeme konu hakkında inceleme yaptıktan sonra daha önce yaptığı gibi topu Yargıtay'a atan bir karar verdi. Karar diyoruz fakat 10 saat boyunca toplanıp, yarısında boşluk olan 2,5 sayfadan oluşan bu metnin Anayasa ve hukuka uygun olmadığını görüyoruz Bunun saraydan gelen talimatın yazılı olduğu bir metin olduğunu biliyoruz. Üzerinde cübbe bulunan ve hakim koltuğunda oturan kişilerden oluşan bu heyetin talimatla hareket ettiğini ve açık bir şekilde Anayasa Mahkemesi'nin kararını tanımadığını söylediği bir metnin kabul edilmesi mümkün olmayan büyük bir sorumsuzluk olduğunu buradan bir kez daha söylüyoruz. Anayasa'nın 153. maddesine göre Anayasa Mahkemesi'nin kararları yasama, yürütme ve yargı organlarını bağlar. Mahkeme, AYM kararını kabul edip Atalay'ı serbest bırakması gerekirken, bir kez daha AYM kararını ve hukuku tanımadığını söylemiştir. Bu heyeti ve kararını tanımıyoruz. İşlerini ciddiyetle yapması gereken bu mahkemenin uygulama zorunluluğu bulunduğu AYM kararı karşısındaki bu tutumu, aleni bir suçtur. Bu heyet bir an

Can Atalay'ı destekleyen Erkan Baş ve diğer TİP'li yoldaşlarının, Müjdat Gezen gibi ünlüler ve diğer katılımcıların 27 Aralık 2023'de Çağlayan Adliyesi önünde yaptıkları protesto gösterisi, oturma eylemi.

önce Yüksek Seçim Kurulu (YSK) tarafından görevden alınmalıdır.

Hatay halkının iradesiyle seçilen milletvekilimizin özgürlüğü artık daha fazla gasp edilmemelidir. Anayasa Mahkemesi'nin kararı uygulanmalıdır; Can Atalay serbest bırakılmalıdır.»

Bu son olayda da görüldüğü gibi Erdoğan ve onun kuklası hükümeti ülkeyi artık tamamen keyfi uygulamalarla yönetiyor. Artık Millet Meclisi, Anayasa Mahkemesi vb. gibi kurumların hiçbir işlevi kalmadı. Herşey yukarıdan dayatılıyor.

Sonuç olarak emekçilerin, işçi sınıfının bu yönetimden bekleyebileceği hiçbir şey yok. İşçi sınıfının yaşanan bir dolu haksızlık karşısında ve kendi çıkarlarını elde edebilmesi için kendi öz gücüne güvenip örgütlenmesinden başka hiçbir çaresi bulunmuyor. Onun kendi partisini, kendine özgü komitelerini organlarını yaratıp mücadeleye koyulması gerekiyor. Bu keyfi, zorba yönetimlerin, rejimlerin ortadan kaldırılması ancak bu biçimde gerçekleşebiliyor.

30 Aralık 2023

Uluslararası Gündem

Avrupa'da aşırı sağ : aynı zehirin birkaç çeşidi

Matteo Salvini (2022 yılından beri, İtalya Bakanlar Kurulu Başkan vekili ve Başbakan Yardımcısı) 3 Aralık pazar günü, Floransa'da, «Avrupa'yı Özgürleştir » sloganı altında, Avrupa Parlamentosu'nun *Kimlikler ve Demokrasi Grubu*'nu oluşturan aşırı sağ partilerin temsilcilerini bir araya getirdi.

La Ligue'in (Birlik) yöneticisi, Giorgia Meloni Hükümeti'nde Başbakan Yardımcısı olan ve Meloni ile rekabet halinde bulunan Salvini, 2024 seçimleri öncesinde, kendisini, Avrupa aşırı sağının lideri olarak konumlandırmak istiyordu. Bazıları, örneğin, başrolde olan, yani yabancı düşmanlığında en başta yer alan, partisi Hollanda'daki yeni seçimleri kazanan Hollandalı Geert Wilders, ya da Fransız aşırı sağ parti RN'nin (Rassemblement National – Ulusal Toplanma Partisi) eski sözcüsü Marine Le Pen, Salvini'nin düzenlediği büyük ayine katılmayı tercih etmediler. Çünkü Meloni'nin kampı yerine, Salvini'nin kampını seçmek istemiyorlardı. Meloni'nin, Fratelli d'Italia (İtalya'nın Kardeşleri) partisi, Avrupa Parlamentosu'ndaki başka bir grubun bir parçasını oluşturuyor. Ancak onların partileri de, FPÖ (Freiheitliche

Partei Österreichs - Avusturya Özgürlük Partisi) Avusturyalıların, Vlaams Belang'dan (Flaman Çıkarı) aşırı sağ partisi Belçika'daki Flamanların ve AfD (Alternative für Deutschland - Almanya için Alternatif) Almanların partileri gibi, Avrupa Parlamentosu'nda temsil edildi.

Elbette hepsi de aynı göçmen karşıtı fikirlere sahip bulunuyor. Göçmenler, halk kitlelerinin yaşamlarındaki bütün sorun ve zorlukların nedeni olarak da gösteriliyor. Ancak her birinin kürsülerde geliştirebildikleri kendilerine özgü pis saplantıları da var. Böylece, Romenlerin Birliği İçin İttifak'ın Romen üyesi George Simion, « ulusları ve doğal aileyi ortadan kaldırmak isteyen » ve « anne ve baba kelimelerini kullanmamızı yasaklamak isteyen yozlaşmışlar grubu » solun saldırısı karşısında heyecanlanıyor; Rönesans adlı Bulgar partinin başında bulunan Kostadinov ise kendisine, yok olma ve büyük bir değişim tehdidiyle karşı karşıya kalacak olan Avrupa ırkının saflığının, arılığının, savunucusu süsü veriyor. Aynı şekilde yabancı düşmanı olan Jordan Bardella (RN'nin Marine Le Pen'den sonra gelen parti sözcüsü), RN adına ne

« Washington'un ya da Pekin'in avı » ne de « Afrika'nın beş yıldızlı oteli » olmak istemeyen bir Avrupa'yı savunma şampiyonu oluyor. Salvini'ye gelince, o da, Avrupa'nın Frank Mason'lardan, kozmopolit (farklı gelenek ve kültürlerin karışımı) maliyecilerden ve teknokratlardan kurtarılması gerektiği konusunda ısrar ediyor.

Aşırı sağ, hemen hemen Avrupa'nın her yerinde, kendinde, en mide bulandırıcı temaları geliştirme, savunma hakkını buluyor, bu hakka sahip olduğunu düşünüyor. Bunu, resmi siyaset ve medya dünyası, göçü en iyi ihtimalle bir sorun, en kötü ihtimalle de bir tehlike olarak tanımlayan konuşmaları çoğalttıkça daha da kolay yapıyor.

Avrupa emekçilerinin, nereden gelirse gelsinler, çıkarlarını savundukları sömürücüleri daha iyi korumak için kendilerine her türden düşmanlar tayin eden bu aşırı sağ şarlatanları takip etmekte hiçbir çıkarları bulunmuyor.

06 Aralık 2023

Rusya:

Ömür boyu başkanlık ve halkın hoşnutsuzluğu

Putin'in, Ukrayna'da görev yapan askerler için düzenlenen bir madalya töreninde, 2024 yılının Mart ayı ortalarında yapılacak olan başkanlık seçimlerinde yeniden aday olacağını açıklamaması, hiç de sürpriz olmadı. Tereddüt ettiğini iddia etti ama hemen ardından da şunu ekledi: « *Bu gün anlıyorum ki başka bir seçenek yok.* »

Seçmenler için başka bir seçenek olmadığı açıkça ortada. Görünüşü kurtarmak için, seçim komisyonu, önceki seçimlerde olduğu gibi bu seçimlerde de, tanınmayan ve Kremlin tarafından yönlendirilen, kontrol edilen diğer adayları onaylayacak. Ancak sadece iktidarı temsil eden ve elinde bulunduran Putin, sahip olduğu bütün maddi, insani ve mali kaynaklarından yararlanacağından, yeniden seçilmesi sadece formaliteden ibaret olacak.

Üstelik, ister istemez görevdeki iktidara gerçek bir rakiple karşı çıkmak çok zor. Aslında rejim, ciddi bir muhalefet gibi görünebilecek şeylerin önünü açmış bulunuyor. Çünkü tabii ki yıllardır Putin'in savaşının ve genel olarak politikalarının sarsılmaz bir destekçisi olan Zyuganov'un Komünist Partisi bu kapsamda değerlendirilemez. Diğer partilere gelince, onlar rejimin kendi ihtiyaçlarına göre yarattığı içi boşaltılmış deniz kabuklarına benziyorlar.

Batı yanlısı, küçük ve orta burjuvazinin temsilcisi, az bilinen ve tanınan Navalny gibi siyasi muhalifler yıllardır cezaevinde bulunuyor. Ya da 2015 yılında kurşunlarla delik deşik edilen eski Başbakan Yardımcısı Nemtsov gibi öldürülüyorlar.

Ve Ukrayna'da askeri operasyonların başlamasından bu

yana, Putin'e muhalefet edenlere yönelik baskılar azalmadı. Liberal ve sol görüşlü çevrelerde pek çok kişi ülkeyi terk etmeyi tercih etti. Ülkede kalanlara gelince, yıllarca hapis cezası ile tehdit ediyorlar. Ukrayna rejiminin resmi propagandaya göre bu ideolojiye bulaşmış olması gerekçesiyle, mahkemeler onları terörizmle, hatta Nazizmle suçluyor. Brejnev'in SSCB'sinin baş kaldıranlara, muhaliflere yönelik uygulamalarına geri dönen Rus adalet sistemi, yeniden, bu güçlü kafalardan bazılarını psikiyatri hastanelerine gönderiyor.

Polisin suistimallerini izleme konusunda uzmanlaşmış bir Rus sivil toplum örgütüne göre, polis savaşın başladığı 24 Şubat 2022 ile 3 Aralık 2023 tarihleri arasında yaklaşık 20 bin kişiyi tutukladı. Ancak şüphesiz ki tutuklananların sayısı daha da fazla, çünkü büyük merkezlerden uzakta gerçekleştirilen veya başka bir gerekçe altında kaydedilen tutuklamaların envanterini çıkarmak olanaklı değil.

Cezalar giderek daha da ağırlaşıyor, ancak bu durum hoşnutsuzluğun ifade edilmesine son vermiyor. Böylece kadınlar, savaşa seferber edilen oğullarının, kocalarının ya da erkek kardeşlerinin geri dönmesini talep etmek için bazı şehirlerde düzenli olarak gösteri yapıyorlar. Baskı ve şiddete maruz kalmamak için Ukrayna'daki Özel Operasyona muhalefet etmediklerini söylemelerine rağmen, polis, savaşı yürütme yöntemi yoluyla iktidarı sorgulayan bu toplantıları, protesto gösterilerini dağıtıyor.

Hoşnutsuzluğun tek nedeni bu değil. Enflasyon almış başını gidiyor, kontrôlden çıkmış bulunuyor, günlük tüketim

maddelerinin fiyatları hızla artıyor (örneğin yumurta için bu artışın oranı bir yılda % 40 olarak belirlendi!). Sonuç olarak, genellikle ödenmeyen ücretler nedeniyle, şurada ya da burada grevler patlak veriyor.

Federal Tekelcilikle Mücadele Servisi, bu nedenle gıda fiyatlarının 60 gün boyunca, yani başkanlık seçimlerine kadar, % 30'dan fazla arttırılmasını yasaklayan bir yasa tasarısıyla tepki gösterdi. Aynı durum, cephedeki büyük kayıplar göz önüne alındığında giderek daha fazla konuşulan yeni bir seferberlik için de geçerli : Kremlin (yani iktidar), öne çıkan fedakarlık yapmaya hazır geniş belirli bir kesimi askeri personel olarak toplandıktan sonra seçimin yapılmasına izin verecek.

Böylece, 11 Aralık'tan itibaren askere alınacakların ve gelecekte askere çağrılacakların pasaportlarını yetkililere teslim etmeleri gerekiyor. Şirketlerde bütün işe almalar kontrôle tabi tutuluyor ve bazan başvuranın askeri statüsünün FSB, yani siyasi polis tarafından doğrulanmasına ihtiyaç duyuluyor.

24 yıldan beri beşinci kez seçilmeye hazırlanan Putin, 2036'da 84 yaşına kadar görevde kalabilmek için Anayasa'yı bile değiştirtti. Ta ki halk ve emekçi sınıflarda biriken öfke, önceden patlayıp onu ve rejimini silip süpürmezse bu gerçekleşebilecek.

13 Aralık 2023

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Söz 1

Kapitalist kaosa son vermek için, iflas etmiş burjuvaziyi devrimci yöntemlerle devirmek!

Şu anda yaşananlar artık kapitalist ekonominin az ya da çok düzenli nabız atışlarının bir parçası olan, hatta onun tek iç düzenlemesini oluşturan ekonomik krizlerden biri değil.

Bu, kapitalizmin çürümüşlüğüne ve aynı şekilde egemen sınıfın hükmettiği toplumu kontrol etmekteki yetersizliğine tanıklık eden derin bir kriz.

Ukrayna'da 20 aydır süren savaşın ve Kafkasya'dan Afrika'ya kadar uzanan diğer savaşların ardından, şimdi sıra seksen yıldır küllerin altında yanan ateşin yeniden alevlendiği Ortadoğu'ya geldi. Petrol kaynakları ve en önemli uluslararası ticaret yollarından biri üzerindeki stratejik önemi nedeniyle emperyalist güçler için bir savaş alanı olan bölge, aynı zamanda toplumsal bir barut fıçısı oluşturuyor. En abartılı bireysel zenginlikler, nüfusun ezici çoğunluğunun yoksulluğuyla omuz omuza bulunuyor. Burası aynı zamanda emperyalizmin tüm çelişkilerinin ve politikasının özünün yoğunlaştığı bir yer : yerel ayrıcalıklı sınıfların ve milliyetçi liderlerinin suç ortaklığıyla bir halkı diğeriyle karşı karşıya getiriyor.

İçinde bulunduğumuz dönem, Troçki'nin Geçiş Programı'na ilham veren dönemle birçok ortak özelliğe sahip bulunuyor. Troçki şöyle diyordu :

«Burjuvazinin kendisi hiçbir çıkış yolu görmüyor» ve «sermayenin tüm geleneksel partileri kendilerini zaman zaman irade felcine varan bir kargaşa içinde buluyorlar».

Bugün, burjuvazinin en alaycı ya da akli başında sözcülerinden bazıları da aynı «kargaşayı» dile getiriyorlar. Eski Güney Kore Ticaret Bakanı Yeo Han-koo, «yeni bir ekonomik düzenin formüle edildiğini» belirttikten sonra, «bunun belirsizliğe ve öngörülemezliğe yol açacağını» ileri sürüyor.

Elon Musk, Tesla yatırımcılarına yaptığı çağrıda, belirsizliklere karşı kendi çözümünü sundu : «Yapabileceğimiz en iyi şey, dünyanın birçok yerinde fabrikalarımızın olması.» Küresel durumun belirsizliklerinin bu kabulüne, çözümünün kendisinden biraz daha az zengin olan kapitalist arkadaşları için uygulanabilir olup olmadığını sorgulamayan ultra zengin bir adamın, abartılı sinizmi de ekleniyor...

Burjuvazi sömürden elde ettiği kârları nakite çeviriyor, ancak hiçbir şey üzerinde kontrolü bulunmuyor ve «hiçbir çıkış yolu görünmüyor». Körü körüne hareket ediyor. Normal zamanlarda, bunama çağındaki kapitalist toplum, zaten derin çelişkilerle sarsılıyor, ancak kriz uzadıkça ve derinleştikçe,

emperyalizmin ekonomik yönleri ile askeri yönleri arasındaki çelişkiler de dahil olmak üzere, bu çelişkiler, daha da artıyor. Emperyalist güçlerin, özellikle de ABD'nin, Çin'le ilişkileri söz konusu olduğunda boğazlarına kadar çelişkilere battıklarını görmek çarpıcı. ABD savaş gemilerinin Çin kıyılarında seyrettiği ve dünyanın en büyük iki askeri gücü arasında, bir savaşın herkesin aklında olduğu bir anda, ABD Ticaret Bakanı Pekin'i ziyaret ederek ABD ve Çin arasındaki ilişkilerin «yumuşamasının çok önemli» olduğunu belirtti.

Kapitalist gelişmenin çelişkili doğası aslında yeni bir şey değil. Bir buçuk asır önce Kautsky bunu *Sosyalist Program*'ında vurgulamıştı : «Ancak kapitalist üretim tarzı en garip çelişkilere yol açar. [...] Ticaret barış ister ama rekabet savaş yaratır. Eğer her ülkede tek tek kapitalistler ve sınıflar sürekli bir düşmanlık halindeyse, çeşitli ulusların kapitalistleri ve kapitalist sınıfları arasında da durum aynıdır. Her halk kendi ürünleri için pazarı genişletmeye ve rakiplerini saf dışı bırakmaya çalışır. Uluslararası ticaret geliştikçe ve evrensel barış daha gerekli hale geldikçe, rekabet daha vahşi ve uluslar arasındaki çatışma tehlikesi daha büyük hale gelir.

Uluslararası ilişkiler ne kadar samimi hale gelirse,

izolasyona olan talep de o kadar artar. Barışa duyulan ihtiyaç arttıkça, savaş tehdidi de artar. Görünüşte saçma olan bu çelişkiler, kapitalist üretim tarzının karakterine mükemmel bir şekilde karşılık gelmektedir. Basit meta üretiminde zaten mevcuttur. Ama onlara devasa boyutlarını ve dayanılmaz karakterlerini veren kapitalist üretimdir. Savaşçı eğilimlere göz yumarken aynı zamanda barışı vazgeçilmez kılar : bu onun sonunu getirecek olan birçok çelişkiden yalnızca biridir».

Kapitalist gelişmenin emperyalist aşaması, dünya ekonomisinin artan finansallaşmasının onlarca yıl boyunca kalıcı istikrarsızlık verdiği bu çelişkileri çoğaltmış ve güçlendirmiştir. Bu ağır kriz ve savaşlar bağlamında, işçi hareketinin devrimci komünist akımının temel hedefi olan toplumun kapitalist örgütlenmesinin proleter devrim yoluyla yıkılması hedefini, örgütümüzün yeniden müdahalelerimizin merkezine koymasına gerekiyor. Geçiş Programı ve onun işsizlik, artan hayat pahalılığı ve aynı zamanda savaş tehdidiyle ilgili çeşitli talepleri, ancak bu perspektifte devrimci bir anlam kazanabilir. Aksi takdirde bütün yapılanlar reformist bir sendikacılık ya da kaba bir pasifizm olarak kalır.

Bu bir propaganda faaliyetidir, ajitasyon değil. Amacı, patronlar ve onların hükümetiyle olan güç dengesini değiştirmek için gerekli olan yakın bir mücadeleye çağrı yapmak değildir. Dahası, ufukta görünebilecek mücadeleler için taktik reçetelerle de ilgili değildir. Sürekli olarak propaganda ile meşgul olunması gereklidir. Özellikle de

kapitalizmin krizi şu anda olduğu kadar keskin ve hissedilir bir aşamadan geçerken, bu daha da önem kazanıyor.

Kitlesel, patlayıcı mücadeleler, bize göre değil, bizzat işçi sınıfının enerjisine ve mücadele ruhuna bağlı olarak gelişir. İşçilerin ruh haline dikkat edilmesi gerekiyor.

Yoldaşlarımızın, bir devrimin Potemkin zırhlısında, denizcilere servis edilen etteki kurtçuklar kadar küçük şeylerden başlayabileceğini bilecek kadar iyi bilgilendirilmiş ve işçi sınıfıyla da bağlantılı olmaları gerekiyor. Ancak unutulmamalı ki kurtçukları üreten de bizim konuşmalarımız değil!

Mücadeleler hakkında konuşmanın, bize bağlı olan devrimci propagandanın yerini almaması gerekiyor. Bütün bunlara, bunun gerektirdiği her şeyle birlikte: üye toplama, çevremizdekileri ikna etme, destekçileri kazanma vb. gibi çabalar da ekleniyor. Tek kelimeyle : Devrimci Komünist Parti'yi inşa etmek gerekiyor. Bu olmadan yapılanlar ve de yapılacak olanlar, yani geriye kalanların hepsi sadece laf kalabalığı oluşturuyor.

Ukrayna'daki savaşta son durum nedir?

Ne Rusya, ne de Ukrayna, Ukrayna'da 20 aydır süren çatışmaların ardından, NATO'nun silah, mali kaynak, diplomasi vb. gibi desteklerine rağmen, öngörülebilir bir gelecekte galip gelebilecek gibi görünmüyor.

Putin, emperyalist baskıya yanıt olarak savaşı başlatma inisiyatifi aldığında, Kiev'in çok hızlı bir şekilde düşeceği konusunda kendini kandıran ilk kişi oldu.

Ardından, bütün NATO ülkelerinin basını, televizyonu vs. zafer sarhoşluğuyla Ukrayna'nın karşı saldırısından bahsetmeye başladı. Bu bir kez daha, tamamen propagandaydı! Aslında, cephe hattı geçen kışın sonundan beri aşağı yukarı aynı yerde sabitlenmiş durumda ve Ukrayna ordusu tarafından fethedilen küçük bir kasabanın haberini, o küçük kasabanın, ya da bir başkasının Rus ordusu tarafından yeniden fethedilmesi izliyor...

Birkaç ay sonra, Ukrayna'da cephe hattı açıkça istikrara kavuştu, ancak emperyalist koalisyon devam etmekte olan savaşı yaklaşan bir Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk perdesine dönüştürecek araçları kullanma konusunda hemen bir isteklilik göstermedi. Bu, ABD'nin iktidar çevrelerinde tartışılan «Kore tarzı bir çözüm», bir ateşkes imzalayarak, ama bir barış anlaşması imzalamadan savaşı durdurması anlamına gelebilir. Bu, NATO için bir gerilim yatağını korumak ve Putin'in zafer ilan etmesine izin verirken, Rusya'yı «çevrelemeye» devam etmek gibi bir avantaja sahip olmayı da içeriyor.

Elbette bu tür bir çözümü öne sürenlerin ağırlığını bilmiyoruz, ama Kore örneğinde bu çözüm 27 Temmuz 1953'ten beri, yani 70 yıldır masada!

Bu çözümün, Almanya'nın Ekim 1949'dan Kasım 1989'a kadar, yani 40 yıl boyunca iki bloğa bölünmüş olarak kalmasının yasal biçimi olduğu unutulmamalı. (Berlin Duvarı, Almanya'yı ikiye bölen mayın tarlaları ve o zamanlar Soğuk Savaş'ın bir sonucu olarak bize sunulan diğer cazibeler). Ancak emperyalizmin aynı çözümleri yeniden icat etmesi

için Soğuk Savaş'a ihtiyacı bulunmuyor...

Kapitalist ekonominin kötüleşen krizi

Savaşın kendisi ve ekonomik yaptırımlar, genel ekonomik durumu iyileştirmede.

Hala bir anlaşmaya varılması gerekiyor! Ekonomik ve askeri kaos, ekonomik devrelere bir dizi aksaklık eklemiş olsa da, sosyal sınıflar açısından işler son derece basit : değişik ülkelerin durumlarındaki bütün farklılıklarla birlikte (savaş ya da değil, kıtlık ya da değil, kurumsal anarşi ya da değil...) sömürülen sınıfların yoksullaşması sözkonusu, ancak emperyalist burjuvazi için her şey yolunda! Hatta sadece silah tüccarları tarafından değil, servetler rahatça kazanılıyor...

CEPII'nin (Centre d'Etudes Prospectives et d'Informations Internationales - İleriye Yönelik Çalışmalar ve Uluslararası Bilgi Merkezi) resmi IMF belgelerinden alınan istatistikler bile şunları içeriyor : « 2020 ve 2022 yılları arasında reel ücretlerde Avro bölgesinde % 3,2 ve Amerika Birleşik Devletleri'nde % 1,4 oranında acımasız ve benzeri görülmemiş bir düşüş gördük ». Bu, tıpkı enflasyondaki ani artışın ücretlerden değil, kar paylarından kaynaklandığını belirttikleri gibi, *Les Echos* (Yankılar – Fransız günlük ekonomi gazetesi) tarafından da vurgulanan bir bulgu. Ukrayna'daki savaşın kurbanları yüz binlerle ifade edilirken, tüm şehirler bombalanırken, yoksul ülkelerden ve savaş halindeki ülkelerden mülteci akını devam ederken, kapitalist operasyonlar «her zamanki gibi» işlemeye devam ediyor. Kömürle çalışan

elektrik santrallerinden zengin olan ve sadece Fransa'da değil, diğer birçok Avrupa ülkesinde de Casino gibi perakende zincirlerini, yani süper marketleri satın almaya devam eden, Çek kökenli Kretinsky gibi yeni servet sahipleri, gözler önünde zenginleşiyor. *Forbes* dergisine göre, 9 milyar avroluk bir servet sözkonusu. *Le Canard Enchaîné* (satirik haftalık dergi) şunları ekliyor : «*Maldivler'de bir ada, iki yat, bir şato ve Elysée Sarayı'nın karşısında bir Fransız merkez ofisi* ». *Challenge* dergisi ise : «*Yirmi yıl önce sıralamadaki 500. kişinin profesyonel mal varlığı 5 milyon Avro idi. Bu yıl ise 500'üncü kişinin 235 milyon avro değerinde varlığı bulunuyor.*» diye yazıyor.

Sermaye yoğunlaşması

Bir dizi ekonomik sektörde büyük şirketler arasında kartlar yeniden karılıyor. Sözde aşırı üretim krizi özellikle imalat sektörünü vururken, lojistik hizmetler sektöründe en çarpıcı yoğunlaşmaların yaşanması hiç de şaşırtıcı değil. Üç konteyner taşımacılığı şirketinden (CMA CGM, MSC ve MAERSK) oluşan bir oligopol, sadece deniz taşımacılığını (limanlar, rıhtımlar, gemiler ve konteynerler) değil, aynı zamanda Afrika'daki kara taşımacılığını da ele geçirme sürecinde.

Dünyanın önde gelen denizcilik şirketi İtalyan-İsviçre ortaklığı MSC, Bolloré grubunun Afrika'daki lojistik faaliyetlerini satın almak için 5,7 milyar Euro harcadı ve böylece Afrika'da güçlü bir varlığı olan bir rakibinden kurtulmuş oldu.

Le Monde (Dünya Gazetesi), 29 Ağustos 2023'de «*Abidjan ya da Nairobi'nin pırıl pırıl alışveriş merkezlerinde,*

kusursuz raflara sahip hipermarketler, Batı ya da Birleşik Arap Emirlikleri kökenli düzinelerce ürün sunuyorlar » gözlemi yer alıyor. Üç tröstten birinin temsilcisine göre, bir hedef sabitleyebilmeleri için, bir ürünü Amsterdam'dan Ouagadougou'ya taşıyabilmeleri gerekiyor.

Afrika nüfusunun büyük çoğunluğu ne kadar yoksul olursa olsun, yolsuzluk ve adam kayırmacılığın yardımıyla, sadece Bongo ailesi değil, ödeme yapabilecek küçük bir azınlık da bulunuyor !

Büyük kapitalist şirketlerin tarihinde bütün bir ekonomik sektörü ele geçirmek için lojistiği kullanma süreci yeni değil. Bu, emperyalist çağın başında, petrol üretimine el atmak için, 20. yüzyılın başında Teksas ve Pennsylvania'yı süsleyen sayısız petrol kuyusunu satın almakla oyalanmayan Rockefeller tarafından kullanıldı. Petrolü demiryolu tankerleriyle ve daha sonra boru hattıyla taşıyarak, Exxon şirketinin içinden çıktığı ilk ve en güçlü petrol tröstünü kurdu...

Ancak *Le Monde*'un «*Afrika'yı fetheden armatörler*» olarak adlandırdığı olayda yeni olan şey, Rockefeller'ın emperyalist çağın başında Amerikan topraklarında yaptığını, MSC-MAERSK-CMA CGM oligopolünün en yoksul kıtada yeniden üretiyor olması. Bu da en modern tekniklerin Afrika altyapısının geri kalmışlığıyla karıştırılması anlamına geliyor...

Bu ise, çökmekte olan emperyalizm çağında ekonominin işleyiş biçimindeki bir başka çelişkiyi oluşturuyor. (DEVAMI GELECEK SAYIDA) Lutte de Classe (Sınıf Mücadelesi), n°236, Aralık 2023 - Ocak 2024.

Güncel... Güncel... Güncel...

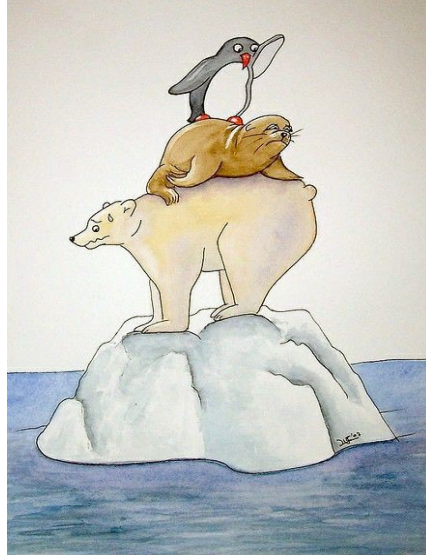
İklim : Daha sonra tufan gelecek !

Son günlerde, küresel ısınmayı engelleme yollarını görüşmek üzere Dubai'de toplanan Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından düzenlenen 28. İklim Konferansı Cop 28'de, oynanan komedi, bu tür uluslararası zirvelerin ne kadar boş ve anlamsız olduklarını bir kere daha gözler önüne serdi.

Cop 28'in, daha önceki yıllarda olduğu gibi, Devletlerin öngörülen felakete doğru yürüyüşünü engellemek ve durdurmak için almayı üstlendikleri sorumluluklara, önlemlere ilişkin ciddi bir açıklamayla kapanması gerekiyordu. Ancak « *fosil yakıtlardan çıkmak* » ifadesinin yer almaması bir polemige yol açtı ve toplantının uzatılmasını zorunlu kıldı. Müzakereciler, bir gece süren tartışmaların ardından nihayet « *fosil yakıtlardan adil, düzenli ve hakkaniyetli bir şekilde geçiş yapılması uzaklaşılması [...]* » çağrısında bulunan bir metin üzerinde anlaşıldı. Okyanusların yükselmesinden en çok tehdit altında olan ve petrol ya da kömürden elde edilen enerjiden daha az endişe duyan ülkeler, petrol üreticisi ülkeleri kendi çıkarlarını korumakla suçladılar. Tabii ki bu doğru, ancak hoşnutsuzluk tepkilerinin çoğu tiyatro. Örneğin Fransız Bakan Pannier-Runacher her şeyden önce, Fransız nükleer endüstrisini savunuyor. Dünyanın kişi başına en fazla sera gazı salarak doğayı kirleten ülkesi olan ABD'yi (Amerika Birleşik Devletleri) temsil eden John Kerry ise, « *OPEC tarafından kelimesi kelimesine dikte edilen [...]* bir maskaralığı » kınarken, küstahlıkla dolu bir

güvenle, arsızca davranıyordu.

Küresel ısınma ve iklim değişikliği yüz milyonlarca insan tarafından giderek daha da fazla hissedilen bir gerçekliği oluşturuyor. Fırtınalar veya aşırı kuraklıklar zincirleme olarak birbirini izliyor. Orada buzlar eriyor, burada yeraltı su rezervleri kuruyor. Bilimsel raporlar birikiyor. Bu gerçek, tekel halindeki büyük grupların baskısı altında olduğu için, yıllarca olduğu gibi, artık tartışılmıyor veya küçümseniyor. Ancak şimdi küresel ısınma ve bunu durdurmak için gereken enerji dönüşümü, insanlara fiyat artışlarını kabul ettirmek için yeni bir bahane oluşturuyor.

Zengin ülkelerdeki sanayicilere yüz milyarlarca dolar veya avroluk sübvansiyon akıtılması da işte böyle meşrulaştırılıyor, haklı çıkarılıyor. « *Gezegeenin geleceği için küçük jestler* » üzerine veya başka bir çözüm olmadığı için eski arabalarını kullanmakta ısrar edenlere karşı cezalandırıcı

önlemler alınacağı konusunda ahlaki bir dersin verilmediği tek bir gün bile geçmiyor.

Ancak ne bu ahlaki dersler, ne de kapitalistlere ödenen milyarlarca dolar bu felaketi engelleyemeyecek, önleyemeyecek. Total'in Genel Müdürü'nün Eylül ayında MEDEF'in (Fransız Patronlar Sendikası) davetlisi iklimbilimci Jean Jouzel'e kabaca söylediği gibi: « *Bilim adamlarının görüşlerini biliyorum ama gerçek hayatta malzemeleri en düşük maliyetle sağlamak zorundayım.* » Başka bir deyişle, karar verecek olanlar bu Genel Müdür ve onun benzerleri. Eğer buz kütesinin erimesi Total'in Arktik Okyanusu'ndaki yeni bir petrol rezervinden yararlanmasını sağlar, işletmesine izin verirse, Eskimolar, Laponlar (Lapland'da, Norveç bölgesinde yaşayan Sami halkı) veya kutup ayıları ne olursa olsun, onlar için hiç bir şey farketmez.

Sorunun temelinde, üretim ve ulaşım biçimleri gibi enerji seçimlerini de kontrol edenlerin, büyük kapitalist grupların ve maliyecilerin olması bulunuyor. Karar verici mekanizmalar, nitelikleri ne olursa olsun hükümetler ve devletler bile değil. Kısıtlayıcı, zorlayıcı standartların, yasaların hazırlanıp uygulamaya konması veya vergilerin getirilmesi, sermaye sahibi olan ve yalnızca kısa vadeli kâr beklentilerine göre hareket edenlerin karar verme gücünü ortadan kaldırmıyor. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve rekabet devam ettiği sürece küresel ısınma önlenemez, durdurulamaz.

13 Aralık 2023

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £